ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ (Ἰωάν. θ΄ 1-38)
21 Μαΐου 2017

Ὅλα τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι μεγάλα, ὅλα φανερώνουν τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου· οἱ θεραπεῖες τῶν ἀσθενῶν μὲ τὴν ἐπίθεση τῶν χειρῶν του, οἱ ἰάσεις τῶν παραλύτων μὲ ἕνα μόνο λόγο Του «σήκω ἐπάνω καὶ περπάτα», οἱ ἀναστάσεις τῶν νεκρῶν. Κάθε θαῦμα ἔχει καὶ ἕνα ξεχωριστὸ σημεῖο, ποὺ τὸ διακρίνει ἀπὸ τὰ ἄλλα. Τὸ ἀναφερόμενο σήμερα διαφέρει ἀπὸ τὰ ἄλλα θαύματα σὲ τοῦτο: βλέπουμε τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ νὰ παίρνει ἀπὸ τὴ γῆ χῶμα καὶ μὲ πτύσμα νὰ φτιάχνει μάτια στὸν ἀόμματο τυφλό. Ὁ τυφλὸς αὐτὸς ὄχι ἁπλῶς δὲν ἔβλεπε, ἀλλὰ εἶχε γεννηθεῖ χωρὶς μάτια, καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι τὸ θαυμαστὸ ἐδῶ τοῦ Κυρίου: ὅτι φτιάχνει μάτια ἀπὸ τὸ χῶμα τῆς γῆς.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ τοῦ Κυρίου μᾶς παραπέμπει στὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου: «....καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν». Ἐδῶ πάλι «ἔπτυσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ». Δὲν τοῦ ἔδωσε ξένα μάτια, ἀλλὰ ἔφτιαξε δικά του μάτια ἀπὸ τὸ χῶμα τῆς γῆς, ὅπως ἔπλασε ὅλο τὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Καὶ ἀκόμη δὲν ἔφτιαξε τὸν πηλὸ μὲ νερό, ἀλλὰ μὲ τὸ πτύσμα του, «ἔπτυσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος».

Στὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου ἔλαβε τὸ χῶμα ὁ Θεός καὶ ἔφτιαξε ἄνθρωπο καὶ ἐμφύσησε στὸ πρόσωπό του χορηγῶν πνοὴν ζωῆς. Ἐδῶ «ἔπτυσε χαμαὶ», καὶ τὸ πτύσμα αὐτὸ ἔχει μέσα καὶ τὴ θεία πνοή, τὸ θεῖο φύσημα. Βεβαίως τὸν προτρέπει νὰ πλυθεῖ στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωὰμ˙ πηγαίνει νίβεται καὶ βλέπει τὸ φῶς. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι τὸ νερὸ τῆς κολυμβήθρας εἶχε τὴν θαυματουργικὴ δύναμη ποὺ τὸν θεράπευσε, ἀλλὰ ἡ συνέπειά του στὴν Θεϊκὴ προτροπὴ ἔφερε τὸ ἐπιθυμητὸ ἀποτέλεσμα. Τὸ νερὸ δὲν ἔδωσε τὴ ζωὴ στὸ χῶμα, ἀλλὰ φανέρωσε τὴ νέα ζωή, τὰ νέα μάτια τοῦ τυφλοῦ ποὺ βλέπουν τὸ φῶς: «ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἦλθε βλέπων».

Οἱ Φαρισαῖοι τυφλωμένοι ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμό τους δὲν μποροῦσαν νὰ δοῦν τὴν ἀλήθεια καὶ κυρίως νὰ δεχτοῦν τὸ ὁλοφάνερο θαῦμα τοῦ Χριστοῦ· ἔλεγαν καὶ ξαναρωτοῦσαν αὐτοὺς ποὺ γνώριζαν τὸν πρώην τυφλὸ «πῶς ἀνέβλεψεν;». Καὶ ἐνῶ αὐτὸς φώναζε μὲ ὅση δύναμη εἶχε: «ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέ μοι· ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ

καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα», δὲν ἔβλεπαν καὶ δὲν ἄκουγαν τὴν ἀλήθεια, ἐπιμένοντας νὰ λέγουν μὲ ὑπερηφάνεια καὶ ἐγωϊσμό: «ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί. ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι Μωϋσεῖ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστίν». Καὶ ἀκόμη ἔλεγαν γιὰ τὸν ἀναμάρτητο Χριστό: «ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλός ἐστίν», στηρίζοντας τὴν ἁμαρτωλότητα τοῦ Κυρίου στὴν ἐκ μέρους Του κατάλυση τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου «ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ», «ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέῳξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς».

Μεγάλο κακὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ ἐμπόδιό του στὸ ἀντίκρυσμα τῆς ἀλήθειας ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ ὑπερηφάνεια. Ὁδηγεῖ στὴν πλάνη καὶ στηρίζει τὴν ἀπιστία, ὅπως στὴν περίπτωση τῶν φαρισαίων. Ἐνῶ ἕνας ἀπελευθερωμένος ἀπὸ τὴν φυλακὴ τοῦ ἐγωϊσμοῦ του, ἄν καὶ σωματικὰ τυφλός, μπορεῖ καὶ βλέπει τὴν ἀλήθεια: «δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ αὐτὸς ποὺ μὲ θεράπευσε, γιατί ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τοὺς ἁμαρτωλούς, οὔτε ποτὲ ἀκούστηκε στὸν κόσμο πὼς ἄνοιξε κανεὶς τὰ μάτια κάποιου ἀνθρώπου ποὺ γεννήθηκε τυφλὸς». Καὶ ἡ ἀλήθεια ὁδηγεῖ πάντοτε στὴν ἀποδοχή της καὶ στὴ δοξολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ «πιστεύω Κύριε» καὶ «προσεκύνησεν αὐτῷ».

Ἀδελφοί μου, ἂς κρατήσουμε ἀνοιχτὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας, ἐκριζώνοντας τὸν ἐγωϊσμὸ ποὺ μᾶς κάνει νὰ βλέπουμε μόνο τὸν ἑαυτό μας, γιὰ νὰ ἀντικρύσουμε καὶ μεῖς τὸ φῶς ποὺ εἶδε ὁ τυφλός, ὅταν οἱ ἄλλοι πεισματικὰ παραμένουν στὸ σκοτάδι. Αὐτὸ τό Φῶς τὸ ἀληθινὸ ποὺ ζωογονεῖ καὶ νοηματίζει τὴ ζωή μας, ἐπειδὴ μᾶς συνδέει μὲ τὸν ἀδελφό μας. Αὐτὸ τὸ Φῶς ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτει αἰῶνες ἡ Ἐκκλησία «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή» καὶ τὸ ὁποῖο ἀντικρύζοντας ἀναφωνοῦμε καὶ ἐμεῖς «πιστεύω Κύριε» καὶ δοξολογοῦμε τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν «ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Ἀμήν.